

Het boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventistenkerk - Nummer Eenenveertig

Jeff Pippenger
2026-02-05

Nummer Eenenveertig

Leviticus drieëntwintig presenteert de voorjaars- en de najaarsfeesten, en de uitbeelding van de feesten is goddelijk diepgaand in de structuur en in de volmaakte afstemming van de begin- en eindstructuren binnen de algehele structuur. De voorjaarsfeesten en de najaarsfeesten stemmen met elkaar overeen. Het hoofdstuk getuigt telkens weer van Palmoni, de wonderbare Teller. Het hoofdstuk verbindt zich op krachtige en wonderbare wijze met de boodschap van de laatste dagen aangaande de honderd vierenveertigduizend.

Het getal „23” vertegenwoordigt de verzoening, die de vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid is. De naam Leviticus vertegenwoordigt het priesterschap van de honderd vierenveertigduizend, want alle profeten spreken over de laatste dagen, en de priesters van de laatste dagen zijn degenen die Petrus aanduidt als een heilig priesterschap. Petrus' heilig priesterschap zijn de wijzen die de toename van kennis begrijpen die de boodschap van de Middernachtsroep voortbrengt. De dwazen, of goddelozen zoals Daniël hen aanduidt, verwerpen de toename van kennis, en Hosea deelt ons mee dat zij om die reden als priesters worden verworpen.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis verworpen hebt, zal Ik ook u verwerpen, zodat gij Mij niet tot priester zult zijn; omdat gij de wet van uw God vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten. Naarmate zij talrijker werden, zondigden zij tegen Mij; daarom zal Ik hun heerlijkheid in schande veranderen. Hosea 4:6, 7.

De dronkaards van Efraïm, die Jesaja eveneens de „heerlijkheidskroon” noemt, zien hun heerlijkheid in „schande” veranderd. Hosea duidt specifiek aan dat zij die de toename van kennis van de laatste dagen verwerpen, de Laodiceïsche Kerk der Zevende-dags Adventisten zijn, want hij tekende op: „Mijn volk.” Zijn volk zal als priesters verworpen worden, en dit geschiedt in de laatste en vierde generatie, want Hij zal hun kinderen vergeten, en kinderen vertegenwoordigen de laatste generatie.

Verzoening

De titel van „Leviticus 23” betekent „de verzoening van het priesterschap van de honderd vierenveertigduizend”. Deze waarheid kan eenvoudig worden afgeleid uit de naam van het boek in samenhang met het hoofdstuknummer. De verzoening, waar Leviticus drieëntwintig over handelt, betekent „at-one-ment” en duidt op de vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid. Die vereniging wordt in Gods Woord door een menigte van symbolen voorgesteld, waarvan er één is

dat de menselijke tempel met de Goddelijke tempel verenigd moet worden.

De menselijke tempel heeft een raamwerk van „23” mannelijke en „23” vrouwelijke chromosomen. Petrus duidt het priesterschap van de honderd vierenveertigduizend aan als een „geestelijk huis”. Die chromosomen worden samengevoegd zoals ook een man en een vrouw samengevoegd worden, en wat God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet. Het huwelijk is een ander symbool van de verzoening. Leviticus „23” betekent de vereniging van de tempel van de hemelse Hogepriester met de tempel van de priesters, namelijk de honderd vierenveertigduizend.

Tweëntwintig Verzen

De voorjaarsfeesten in Leviticus drieëntwintig worden weergegeven in de eerste tweëntwintig verzen van het hoofdstuk, en de najaarsfeesten worden weergegeven in de laatste tweëntwintig verzen van het hoofdstuk. Het laatste vers is vers vierenveertig, een symbool van 1844, toen de antitypische Grote Verzoendag begon op de tiende dag van de zevende maand, ter vervulling van Leviticus drieëntwintig. Hoofdstuk drieëntwintig is verdeeld in twee perioden van tweëntwintig verzen; beide perioden van tweëntwintig verzen zijn logisch met elkaar verbonden doordat het feesten betreft, maar ook logisch van elkaar gescheiden door Christus’ bediening in de voorhof en het Heilige, weergegeven door de lente, en Zijn bediening in het Allerheiligste, weergegeven door de herfst.

22

Zowel de voorjaars- als de najaarsfeesten worden door tweëntwintig verzen weergegeven, en de verzen stemmen overeen met het getuigenis van het Hebreeuwse alfabet, dat uit „22” letters bestaat. „22” is een tiende van „220”, wat een symbool is van de combinatie van goddelijkheid en menselijkheid. „220” vertegenwoordigt het begin van zowel de 2.520 jaren van de verstrooiing van Juda als de 2.300 jaren tot aan de Grote Verzoendag. Het beginpunt van de 2.520 was 677 v.Chr. en het beginpunt van de 2.300 was 457 v.Chr., waarmee tweehonderdtwintig jaar wordt aangeduid als de schakel tussen de profetie van de vertreding van Gods heir en de profetie van de vertreding van Gods heiligdom. Beide profetieën eindigden bij de komst van de antitypische Grote Verzoendag op 22 oktober 1844.

Op die datum begon het werk van Christus om de menselijke tempel met de goddelijke tempel te verenigen, en op dat moment werden zowel Habakuk 2:20 als Johannes 2:20 vervuld. Habakuk gaf aan dat het Goddelijke zich toen in het Allerheiligste bevond, en Johannes tekende op dat de Milleritische tempel, die door het geloof dat Allerheiligste zou binnengaan, de periode van zesenvestig jaar had voltooid, die de oprichting van de Milleritische menselijke tempel van 1798 tot 1844 markeerde. De geschiedenis van “46” jaar, bestaande uit “23” en “23”, wordt voorgesteld door het werk van William Miller, die in 1831 als eerste de boodschap van die geschiedenis begon te verkondigen, “220” jaar na de publicatie van de King James Bible. Het Goddelijke Woord, gepubliceerd in 1611, werd “220” jaar later, in 1831, verenigd met een menselijke boodschapper. Zowel de voorjaars- als de najaarsfeesten worden door “22” verzen voorgesteld.

Tweeëntwintig verzen van telkens twee regels over hetzelfde onderwerp vereisen dat profetisch de eerste tweeëntwintig verzen over de daaropvolgende tweeëntwintig verzen heen worden gelegd. Door de twee regels op deze wijze met elkaar in overeenstemming te brengen, verbindt men het werk van de voorhof en het heilige, voorgesteld in de voorjaarsfeesten, met het werk van Christus in het Allerheiligste. Op dit profetische niveau stelt dit de vereniging van twee tempels voor, hetgeen het verzoeningswerk van Christus illustreert.

Wanneer de verzen één tot en met tweeëntwintig in verband worden gebracht met vers drieëntwintig tot en met vierenveertig, wordt een profetische lijn vastgesteld, waarvan getuigenis wordt afgelegd door de tweeëntwintig letters van het Hebreeuwse alfabet, en door de symboliek die wordt vertegenwoordigd door het getal „22”, alsook door de symboliek die wordt vertegenwoordigd door de feesten, samen met de vervulling van die feesten in de heilige geschiedenis.

Het begin van de voorjaarsfeesten duidt allereerst de sabbat van de zevende dag aan, en het einde van de najaarsfeesten duidt de sabbat van het zevende jaar aan. Christus heeft, als Alfa en Omega, de sabbat aan het begin en aan het einde geplaatst van de twee getuigen van „22” in de lijn van het priesterschap van de honderdvierenveertigduizend.

De sabbat van de zevende dag was het bijzondere licht aan het begin van de antitypische Grote Verzoendag in 1844, en het licht van de sabbat van het zevende jaar is het licht aan het einde. De sabbat van de zevende dag was ook de eerste heilige samenroeping van Leviticus „23”, evenals de sabbat van het zevende jaar de laatste heilige samenroeping in het hoofdstuk is. De sabbat is de alfa en omega van de lijn van de priester in hoofdstuk „23”. De eerste, en sabbat van de zevende dag, is de alfa van het priesterschap van de honderd vierenveertigduizend, en de laatste, en sabbat van het zevende jaar, is de omega van het priesterschap van de honderd vierenveertigduizend.

„Zij die gemeenschap met God hebben, wandelen in het licht van de Zon der Gerechtigheid. Zij onteren hun Verlosser niet door hun weg voor God te verderven. Hemels licht schijnt op hen. Naarmate zij het einde van de geschiedenis van deze aarde naderen, neemt hun kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, zeer toe. Zij zijn van oneindige waarde in Gods ogen; want zij zijn één met zijn Zoon. Voor hen is het woord van God van allesovertreffende schoonheid en liefelijkheid. Zij zien het belang ervan. De waarheid wordt hun ontvouwd. De leer van de menswording is bekleed met een zachte glans. Zij zien dat de Schrift de sleutel is die alle verborgenheden ontsluit en alle moeilijkheden oplost. Zij die niet bereid zijn geweest het licht te ontvangen en in het licht te wandelen, zullen niet in staat zijn het geheimenis der godsvrucht te verstaan, maar zij die niet hebben gearzeld het kruis op te nemen en Jezus te volgen, zullen licht zien in Gods licht.” The Southern Watchman, 4 april 1905.

Hier, „dicht bij het einde van de geschiedenis van deze aarde”, aan het einde van de antitypische Grote Verzoendag, wordt de „leer van de incarnatie” bekleed met een „zachte” glans, zoals de leer van de sabbat van de zevende dag aan het begin van de antitypische Grote Verzoendag.

‘Jezus hief het verzoendeksel van de ark op, en ik aanschouwde de stenen tafelen waarop de Tien Geboden geschreven waren. Ik was verbaasd toen ik het vierde gebod zag, precies in het midden van de tien voorschriften, omgeven door een zachte lichtglans. De engel zei: “Het is het enige van de tien dat de levende God aanduidt, die de hemel en de aarde en al wat daarin is, geschapen heeft. Toen de fundamenten der aarde werden gelegd, werd ook het fundament van de sabbat gelegd.” Testimonies, deel 1, 75.

De sabbat van de zevende dag, die een „fundament” is, opent Leviticus „23”, en de sabbat van het zevende jaar beëindigt het getuigenis van de priesters zoals dat wordt voorgesteld door de voorjaars- en najaarsfeesten. De sabbat van het zevende jaar vertegenwoordigt de tempel die op het fundament is gebouwd. De sabbat van het zevende jaar aan het einde wordt voorgesteld door de 2.520, evenals de sabbat van de zevende dag wordt voorgesteld door de 2.300. De sabbat van het zevende jaar vertegenwoordigt de „leer van de incarnatie”. De sabbat van de zevende dag is het teken van de Schepper en de sabbat van het zevende jaar is het teken van goddelijkheid verenigd met menselijkheid.

De Lijnen op Één Lijn Brengen

Wanneer wij de voorjaarsfeesten in Leviticus drieëntwintig in verband brengen met de najaarsfeesten, wordt het feest van het Pascha de volgende dag gevolgd door het zevendaagse feest van de ongezuurde broden, en het feest van de eerstelingen volgt op de dag nadat het zevendaagse feest van de ongezuurde broden begint. Drie bakens in drie dagen.

De periode van zeven dagen die het feest van de ongezuurde broden vormt, begint met een heilige samenroeping en eindigt eveneens daarmee. De dag nadat het feest van de ongezuurde broden begint, breekt het feest van de eerstelingen aan, en dit omvat de eerstelingenofferande van de gerstooft in de lente. Pinksteren, ook wel het Wekenfeest genoemd, vindt vijftig dagen na het feest van de eerstelingen plaats, dat het begin markeert van een periode van zeven weken die eindigt op de negenveertigste dag, waarop Pinksteren volgt, wat vijftig betekent.

Het Pascha begint tegen de avond op de veertiende. Het Pascha is geen heilige samenkomst.

Dan, op de vijftiende dag, vangt het zevendaagse feest van de ongezuurde broden aan. De eerste dag en de laatste dag van het zevendaagse feest zijn heilige samenkomsten.

De volgende dag, de zestiende dag, de dag van de eerstelingen, breekt aan. Dan beginnen de zeven weken die gemarkeerd worden door het feest van Pinksteren, en Pinksteren is een van de zeven heilige samenkomsten die worden voorgesteld in de voorjaars- en najaarsfeesten. De eerstelingen is geen heilige samenkomst.

Dan is op de eerste dag van de zevende maand het Feest der Bazuinen, een heilige samenkomst.

De Grote Verzoendag op de tiende dag van de zevende maand is een heilige samenkomst, maar geen feest.

De eerste dag van het Loofhuttenfeest is een heilige samenkomst. Na het zevendaagse feest is er de achtste dag van het Loofhuttenfeest, hoewel de achtste dag geacht wordt buiten de tijdsperioden te

vallen die door de feesten worden uitgebeeld. Die achtste dag is een heilige samenkomst.

Dit komt neer op zeven heilige samenroepingen wanneer men de sabbat van de zevende dag, die de feesten inleidt, meerekent. Zeven heilige samenroepingen en zeven feesten, hoewel zij anders gerangschikt zijn dan de heilige samenroepingen. De eerste en laatste waymarks zijn sabbatten, eerst voor de dag, vervolgens voor het jaar. Binnen de feesten die worden aangeduid tussen de alpha- en omega-sabbatten bevinden zich zeven feesten en vijf heilige samenroepingen. Indien men de alpha-sabbat van de zevende dag en de omega-sabbat van het zevende jaar meerekent, heeft men zeven heilige samenroepingen en zeven feesten. Men begrijpt dat de achtste dag van het Loofhuttenfeest geen deel uitmaakt van de feesten en het raadsel scheidt dat de achtste uit de zeven is. Het punt dat ik hier aanwijz, is dat Jezus, als Palmoni, de variaties van getallen binnen hoofdstuk “23” op een volstrekt verbijsterende wijze heeft geordend.

Lente

De voorjaarsfeesten omvatten een zevendaagse feestperiode van ongezuurde broden, met aan het begin een alfa-heilige samenroeping en aan het einde een omega-heilige samenroeping. Pinksteren is de derde heilige samenroeping in de voorjaarsfeesten. Pinksteren komt na een periode van zeven weken, die eindigt met een feest op de vijftigste dag. De voorjaarsfeesten worden gekenmerkt door vier feestdagen en drie perioden. Pascha, de ongezuurde broden, de eerstelingen en Pinksteren zijn de vier feestdagen, en de drie perioden zijn de zeven dagen van de ongezuurde broden, de negenenveertig dagen die aan de vijftigste dag van Pinksteren voorafgaan en deze omvatten, en de eerste drie dagen, die een periode vormen bestaande uit drie stappen.

Het eerstelingenoffer van de Paschaperiode stemt overeen met het eerstelingenoffer op de Pinksterdag; de eerstelingenoffers van gerst in de driedaagse periode van het Pascha, en het eerstelingenoffer van tarwe op Pinksteren aan het einde van het pinksterseizoen van negenenveertig—vijftig dagen.

Val

De najaarsfeesten beginnen met een bepaalde feestdag die een periode van tien dagen inluit die tot het oordeel voert. Vijf dagen na het oordeel volgt een feest van zeven dagen, waarvan de eerste en de laatste dag als heilige samenkomsten worden aangeduid. Van de vijftiende tot en met de tweeëntwintigste dag wordt het Loofhuttenfeest gevierd, en vervolgens wordt op de drieëntwintigste dag de sabbat van het land gemarkeerd.

Wanneer wij de najaarsfeesten nemen en deze over de voorjaarsfeesten heen plaatsen, hebben wij twee lijnen die beide door tweeëntwintig verzen worden vertegenwoordigd; aldus worden zij voorgesteld door de tweeëntwintig letters van het Hebreeuwse alfabet. Wanneer dit wordt gedaan, is het eerste wegmerk de heilige samenroeping van de sabbat van de zevende dag, en het laatste wegmerk de heilige samenroeping van de sabbat van het zevende jaar.

Ook op de vijftiende dag van de zevende maand, wanneer gij de opbrengst van het land hebt ingezameld, zult gij de HEERE zeven dagen lang een feest vieren; op de eerste dag zal er een

sabbat zijn, en op de achtste dag zal er een sabbat zijn. Leviticus 23:39.

Pinksteren was de vroege regen en Loofhutten is de late regen. De uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren werd door één dag voorgesteld, en de uitstorting die door Loofhutten wordt voorgesteld, is een periode die ten einde loopt en vervolgens wordt gevolgd door een sabbat, namelijk de achtste dag, na zeven dagen. De sabbat die volgt op de laatste manifestatie van de uitstorting van de Heilige Geest, stelt de sabbat van de aarde voor die duizend jaar rust.

“In de tijd der benauwdheid vluchtten wij allen uit de steden en dorpen, maar werden achtervolgd door de goddelozen, die met het zwaard de huizen der heiligen binnendrongen. Zij hieven het zwaard op om ons te doden, maar het brak en viel neer, even machteloos als een stootje. Toen riepen wij dag en nacht allen om verlossing, en de roep steeg op voor God. De zon ging op, en de maan stond stil. De stromen hielden op te vloeien. Donkere, zware wolken kwamen op en botsten tegen elkander. Maar er was één heldere plaats van bestendige heerlijkheid, vanwaar de stem Gods kwam als van vele wateren, die de hemelen en de aarde deed beven. De hemel opende en sloot zich en was in beroering. De bergen beefden als een riet in de wind, en slingerden rondom grillige rotsblokken uit. De zee kookte als een pot en wierp stenen op het land. En terwijl God de dag en het uur van Jezus' komst bekendmaakte en het eeuwige verbond aan Zijn volk gaf, sprak Hij één zin, en zweeg toen, terwijl de woorden over de aarde voortrolen. Het Israël Gods stond met de ogen omhoog gericht en luisterde naar de woorden zoals zij uit de mond van Jehovah kwamen en over de aarde rolden als donderslagen van het luidste onweer. Het was ontzaglijk plechtig. En aan het einde van iedere zin riepen de heiligen: ‘Heerlijkheid! Halleluja!’ Hun aangezichten werden verlicht door de heerlijkheid Gods; en zij straalden van heerlijkheid, gelijk het aangezicht van Mozes toen hij van de Sinäï afdaalde. De goddelozen konden hen vanwege die heerlijkheid niet aanzien. En toen de nooit eindigende zegen werd uitgesproken over hen die God hadden geëerd door Zijn sabbat heilig te houden, klonk er een machtige overwinningroep over het beest en over zijn beeld.”

„Toen ving het jubeljaar aan, wanneer het land rusten zou.” Early Writings, 34.

Het jubeljaar is het vijftigste jaar, na zeven cycli van zeven jaren, hetgeen de 49 dagen zijn die leiden tot de vijftigste dag van Pinksteren. Wanneer de lijn van de najaarsfeesten wordt samengebracht met de voorjaarsfeesten, zijn er 49 dagen die naar Pinksteren leiden, dat het begin markeert van de zevendaagse periode van het Loofhuttenfeest. Pinksteren en het Loofhuttenfeest vallen samen, en tezamen duiden zij de periode van de late regen aan, die begint bij de spoedig komende zondagswet en voortduurt totdat de genadetijd sluit, de Heer terugkeert en vervolgens de aarde rust, zoals voorgesteld door de sabbat van het zevende jaar, dat wil zeggen de achtste van de zeven in het Loofhuttenfeest.

Wanneer wij beide reeksen van tweeëntwintig verzen samenbrengen, doen wij dit om verschillende redenen. Beide reeksen tellen tweeëntwintig verzen, waarbij tweeëntwintig een tiende is van 220, een symbool van de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid.

Beide lijnen vertegenwoordigen het Hebreeuwse alfabet van tweeëntwintig letters.

Beide lijnen vertegenwoordigen de feesten.

Beide lijnen stellen de twee oogstseizoenen van het jaar voor.

Beide lijnen vertegenwoordigen het werk van Christus in de voorhof, het heilige en het Allerheiligste. Leviticus betreft de priesters, en Jezus is de hemelse Hogepriester. Om deze redenen zijn wij gerechtvaardigd de methodologie van regel op regel toe te passen op de vierenveertig verzen van Leviticus drieëntwintig.

Pinksteren was de vroege regen voor het christendom en Loofhutten is de late regen voor het christendom. Daarom brengen wij de voorjaars-„Pinksterdag” in overeenstemming met de zeven dagen van het Loofhuttenfeest in de herfst. Toen zuster White verklaarde: „In de tijd van benauwdheid vluchtten wij allen uit de steden en dorpen”, duidt zij de tijd aan waarin Gods volk wegens vervolging in de woestijn leeft. Het wonen in loofhutten gedurende het Loofhuttenfeest is een type van de geschiedenis die rechtstreeks leidt tot de sabbatsjubileumrust voor de aarde.

De Pinksterdag markeert het begin van zeven dagen van Loofhutten. Vervolgens wordt het jubeljaar voorgesteld door de achtste dag, dat wil zeggen van de zeven dagen van Loofhutten. Vijf dagen vóór het Loofhuttenfeest was de Grote Verzoendag. Zo wordt vijf dagen vóór Pinksteren, dat het begin van Loofhutten markeert, het oordeel gemarkeerd. Tien dagen vóór het oordeel van de Grote Verzoendag is het feest der Bazuinen. Wanneer de lijnen worden samengevoegd, wordt vijf dagen vóór de zondagswet, voorgesteld door Pinksteren, het oordeel gemarkeerd. Tien dagen daarvoor wordt het feest der Bazuinen gemarkeerd.

De doop van Christus vertegenwoordigde Zijn dood, begrafenis en opstanding. Die drie stappen worden voorgesteld door Zijn dood met het Pascha, Zijn begrafenis en rust op de sabbat, en Zijn opstanding op zondag. De drie dagen van Zijn dood, begrafenis en opstanding vormen één wegmerk dat uit drie stappen bestaat. Daarom beginnen wij de combinatie van de twee lijnen van de voorjaars- en najaarsfeesten bij de opstanding. De opstanding op de derde dag begint een periode van negenenveertig dagen die leidt tot Pinksteren, hetgeen de zondagswet is. Aan die periode van negenenveertig dagen gaat het feest van de ongezuurde broden vooraf, dat één dag eerder begint en zich vijf dagen voorbij de dag van de eerstelingsvruchten uitstrekt.

Vanaf de opstanding van de eerstelingen tot aan de zondagswet verlopen negenenveertig dagen, waarbij de zondagswet de vijftigste dag is. Vijf dagen vóór de zondagswet wordt het oordeel voorgesteld, en tien dagen vóór dat oordeel wordt de waarschuwing van de bazuinen gemarkeerd. De opstanding is het eerste baken; vervolgens eindigt vijf dagen later de periode van de ongezuurde broden. Dertig dagen nadat de ongezuurde broden eindigen, vindt de waarschuwing van de bazuinen plaats. Tien dagen later wordt het oordeel van de Grote Verzoendag gemarkeerd en vijf dagen later komt de zondagswet van Pinksteren.

Dit identificeert zeven wegmarkeringen in de regel-op-regeltoepassing van de lente- en herfstfeesten: het begin van het Ongezuurde Brood, de opstanding, het einde van het Ongezuurde Brood, de waarschuwing van de bazuinen, het oordeel, Pinksteren en de late regen. Deze zeven wegmarkeringen zijn geplaatst binnen een alfa-sabbat van de zevende dag en een omega-sabbat van het zevende jaar. De zeven wegmarkeringen, gevat tussen de twee sabbatten, zonderen af en identificeren een periode van vijf dagen, gevolgd door een periode van dertig dagen, een periode

van tien dagen, een periode van vijf dagen en een periode van zeven dagen.

Wanneer wij vervolgens de opstanding van Christus in overeenstemming brengen, vinden wij een periode van veertig dagen waarin Hij de discipelen „van aangezicht tot aangezicht” onderwees en daarna opvoer. Vervolgens waren de discipelen tien dagen in de bovenzaal. Die tien dagen eindigden op de Pinksterdag, hetgeen de zondagswet is. Dit voegt een periode van veertig dagen en een periode van tien dagen toe aan de lijn van priesters, voorgesteld door Leviticus „23.”

Vanaf de opstanding zijn er vijf dagen tot het einde van het feest van de ongezuurde broden, vervolgens dertig dagen tot de waarschuwing van de bazuin, daarna vijf dagen tot Christus' hemelvaart, vervolgens vijf dagen tot het oordeel, en daarna vijf dagen tot de zeven dagen van de late regen van Pinksteren.

Het begin van de zeven dagen van de ongezuurde broden wordt de volgende dag gevolgd door de opstanding van de eerstelingen. De opstanding vindt plaats binnen de zeven dagen van de ongezuurde broden, en vijf dagen na de opstanding eindigt de periode van de ongezuurde broden.

Dertig dagen na het einde van het feest van de ongezuurde broden markeren de bazuinen een waarschuwing.

Vijf dagen na de waarschuwing van de bazuinen steeg Christus op ten hemel, nadat Hij veertig dagen onderwijs had gegeven. Zijn hemelvaart markeerde het begin van tien dagen in de bovenzaal.

Toen, vijf dagen na Zijn hemelvaart, wordt het oordeel gemarkeerd.

Vijf dagen later opent de zondagswet van Pinksteren de periode van zeven dagen van de late regen.

De honderdvierendertigduizend zijn degenen die het Lam volgen waarheen Het ook gaat. Elia en Mozes werden op 18 juli 2020 gedood. Zij werden gedood waar ook onze Heere werd gekruisigd. Christus' opstanding was een voorafbeelding van de opstanding van 31 december 2023. Vóór die datum, in juli 2023, begon een stem in de woestijn een boodschap te laten klinken, voorgesteld als ongezuurd brood. Zuurdesem vertegenwoordigt dwaling, huichelarij en zonde, en de boodschap uit de woestijn was ongezuurd. Van 31 december 2023 tot aan de zondagswet heeft Leviticus “23” een kader ontworpen voor de verzoening van de honderdvierendertigduizend. Dat kader stemt overeen met Millers droom, Maleachi drie en de vensters des hemels van Openbaring negentien. Het stemt overeen met het derde en negende uur in de heilige week van 27 tot 34 n.Chr.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.

‘Door kennis zullen de kamers gevuld worden met alle kostbare en aangename rijkdommen.’

„Voor de geest en de ziel, evenals voor het lichaam, geldt Gods wet dat kracht door inspanning wordt verkregen. Het is oefening die ontwikkeling bevordert. In overeenstemming met deze wet heeft God in Zijn woord de middelen verschaft voor verstandelijke en geestelijke ontwikkeling.”

“De Bijbel bevat alle beginselen die mensen moeten begrijpen om geschikt te worden gemaakt, hetzij voor dit leven, hetzij voor het toekomstige leven. En deze beginselen kunnen door allen worden begrepen. Niemand die een geest heeft om zijn onderricht te waarderen, kan een enkel gedeelte uit de Bijbel lezen zonder daaruit een behulpzame gedachte te verkrijgen. Maar het meest waardevolle onderricht van de Bijbel wordt niet verkregen door een oppervlakkige of onsamenhangende studie. Zijn grote stelsel van waarheid wordt niet zó gepresenteerd dat het door de haastige of onoplettende lezer kan worden onderkend. Vele van zijn schatten liggen ver onder de oppervlakte, en kunnen alleen door ijverig onderzoek en voortdurende inspanning worden verkregen. De waarheden die samen het grote geheel vormen, moeten worden opgespoord en bijeengebracht, ‘hier een weinig en daar een weinig.’ Jesaja 28:10.”

“Wanneer zij aldus worden onderzocht en samengebracht, zal blijken dat zij volkomen op elkaar zijn afgestemd. Elk Evangelie vormt een aanvulling op de andere, elke profetie een verklaring van een andere, elke waarheid een ontvouwing van een andere waarheid. De typen van de Joodse bedeling worden door het evangelie verduidelijkt. Elk beginsel in het woord van God heeft zijn plaats, elk feit zijn strekking. En het voltooide geheel getuigt, zowel in ontwerp als in uitvoering, van zijn Auteur. Zulk een bouwwerk kon door geen ander verstand dan dat van de Oneindige worden bedacht of gevormd.

„Bij het onderzoeken van de verschillende onderdelen en het bestuderen van hun onderlinge samenhang worden de hoogste vermogens van de menselijke geest tot intense werkzaamheid geroepen. Niemand kan zich met zulk een studie bezighouden zonder verstandelijke kracht te ontwikkelen.”

“De geestelijke waarde van de studie van de Bijbel bestaat niet alleen in het naspeuren van de waarheid en het bijeenbrengen daarvan. Zij bestaat ook in de inspanning die vereist is om de voorgestelde onderwerpen te bevatten. Het verstand dat zich uitsluitend bezighoudt met alledaagse zaken, verschrompelt en verzwakt. Indien het nooit wordt geoefend in het begrijpen van grootse en verstrekkende waarheden, verliest het na verloop van tijd zijn vermogen tot groei. Als bescherming tegen deze ontaarding en als prikkel tot ontwikkeling kan niets zich meten met de studie van Gods woord. Als middel tot verstandelijke vorming is de Bijbel werkzamer dan enig ander boek, of zelfs dan alle andere boeken tezamen. De grootheid van zijn onderwerpen, de waardige eenvoud van zijn uitspraken, de schoonheid van zijn beeldspraak verlevendigen en verheffen de gedachten zoals niets anders dat vermag. Geen andere studie kan zulk een geesteskracht schenken als de inspanning om de ontzagwekkende waarheden der openbaring te bevatten. Het verstand dat aldus in aanraking wordt gebracht met de gedachten van de Oneindige, kan niet anders dan zich verruimen en versterken.”

„En nog groter is de kracht van de Bijbel in de ontwikkeling van de geestelijke natuur. De mens, geschapen tot gemeenschap met God, kan alleen in zulk een gemeenschap zijn ware leven en ontwikkeling vinden. Geschapen om in God zijn hoogste vreugde te vinden, kan hij in niets anders datgene vinden wat het verlangen van het hart tot rust kan brengen, wat de honger en dorst van de ziel kan stillen. Wie met een oprechte en leerzame geest Gods Woord bestudeert, en ernaar streeft de waarheden ervan te begrijpen, zal in aanraking worden gebracht met de Auteur ervan; en, tenzij door zijn eigen keuze, is er geen grens aan de mogelijkheden

van zijn ontwikkeling.”

„In haar grote verscheidenheid van stijl en onderwerpen heeft de Bijbel iets dat elk verstand kan boeien en tot elk hart kan spreken. Op haar bladzijden vindt men de oudste geschiedenis; levensbeschrijvingen die het waarachtigst aan het leven beantwoorden; beginselen van bestuur voor de leiding van de staat, voor de regeling van het huishouden—beginselen die de menselijke wijsheid nooit heeft geëvenaard. Zij bevat de diepzinnigste wijsbegeerte, de lieflijkste en verhevenste poëzie, de meest hartstochtelijke en de meest aangrijpende. Oneindig verheven in waarde boven de voortbrengselen van welke menselijke auteur ook zijn de geschriften van de Bijbel, zelfs wanneer men ze slechts aldus beschouwt; maar van oneindig wijder strekking, van oneindig grotere waarde, zijn zij wanneer men ze bezielt in hun betrekking tot de grote centrale gedachte. Beschouwd in het licht van deze gedachte krijgt elk onderwerp een nieuwe betekenis. In de eenvoudigst geformuleerde waarheden liggen beginselen besloten die zo hoog zijn als de hemel en de eeuwigheid omvatten.”

‘Het centrale thema van de Bijbel, het thema waaromheen elk ander thema in het hele boek zich groepeerd, is het verlossingsplan, het herstel van het beeld van God in de menselijke ziel. Vanaf de eerste aanduiding van hoop in het vonnis dat in Eden werd uitgesproken tot aan die laatste heerlijke belofte van de Openbaring: “En zij zullen Zijn aangezicht zien, en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn” (Openbaring 22:4), is de strekking van elk boek en elk gedeelte van de Bijbel de ontvouwing van dit wonderbare thema,—de verheffing van de mens,—de kracht van God, “die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.” 1 Korinthe 15:57.’

“Wie deze gedachte begrijpt, heeft een oneindig studieveld voor zich. Hij bezit de sleutel die voor hem de gehele schatkamer van Gods woord zal ontsluiten.

„De wetenschap van de verlossing is de wetenschap van alle wetenschappen; de wetenschap die het studieobject is van de engelen en van alle verstandelijke wezens der niet-gevallen werelden; de wetenschap die de aandacht van onze Heer en Heiland in beslag neemt; de wetenschap die doordringt in het voornemen dat in het denken van de Oneindige werd gekoesterd — ‘verzwegen in de tijden der eeuwen’ (Romeinen 16:25, R.V.); de wetenschap die gedurende eindeloze eeuwen het studieobject van Gods verlost zal zijn. Dit is de hoogste studie waarmee de mens zich kan bezighouden. Meer dan enige andere studie zal zij het verstand verlevendigen en de ziel verheffen.

“‘Het voortreffelijke van de kennis is, dat de wijsheid leven geeft aan hen die haar bezitten.’ ‘De woorden die Ik tot u spreek,’ zei Jezus, ‘zij zijn geest en zij zijn leven.’ ‘En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Hem die Gij gezonden hebt.’ Prediker 7:12; Johannes 6:63; 17:3, R.V.”

„De scheppende kracht die de werelden tot bestaan riep, ligt in het woord van God. Dit woord schenkt kracht; het verwekt leven. Elk gebod is een belofte; door de wil aanvaard, in de ziel ontvangen, brengt het het leven van de Oneindige met zich mee. Het verandert de natuur en herschept de ziel naar het beeld van God.

Het aldus meegedeelde leven wordt op gelijke wijze in stand gehouden. ‘Van elk woord dat uit de mond van God uitgaat’ (Mattheüs 4:4) zal de mens leven.

“Het verstand, de ziel, wordt opgebouwd door datgene waarmee zij zich voedt; en het ligt aan ons om te bepalen waarmee zij gevoed zal worden. Het staat in de macht van ieder mens de onderwerpen te kiezen die de gedachten zullen bezighouden en het karakter zullen vormen. Van ieder mens aan wie het voorrecht is verleend toegang te hebben tot de Schriften, zegt God: ‘Ik heb hem de grote dingen van Mijn wet geschreven.’ ‘Roep tot Mij, en Ik zal u antwoorden, en u grote en ondoorgrondelijke dingen tonen, die gij niet weet.’ Hosea 8:12; Jeremiah 33:3.”

“Met het woord van God in zijn handen kan ieder mens, waar zijn levenslot hem ook geplaatst moge hebben, zulk gezelschap hebben als hij verkiest. Op de bladzijden ervan kan hij in gesprek verkeren met de edelsten en besten van het menselijk geslacht, en hij kan luisteren naar de stem van de Eeuwige wanneer Hij tot mensen spreekt. Terwijl hij de onderwerpen bestudeert en overdenkt waarin ‘de engelen begerig zijn in te zien’ (1 Petrus 1:12), kan hij hun gezelschap genieten. Hij kan de voetstappen van de hemelse Leraar volgen en naar Zijn woorden luisteren zoals toen Hij leerde op berg en vlakte en aan zee. Hij kan in deze wereld leven in de atmosfeer van de hemel en aan de bedroefden en verzochten der aarde gedachten van hoop en verlangens naar heiligheid meedelen; zelf steeds nader en nader komend tot de gemeenschap met de Onzienlijke; gelijk aan hem van ouds die met God wandelde, steeds dichter naderend tot de drempel van de eeuwige wereld, totdat de poorten zich zullen openen en hij daar zal binnengaan. Hij zal zich daar geen vreemdeling bevinden. De stemmen die hem zullen begroeten, zijn de stemmen van de heiligen die, onzichtbaar, op aarde zijn metgezellen waren—stemmen die hij hier heeft leren onderscheiden en liefhebben. Wie door het woord van God in gemeenschap met de hemel heeft geleefd, zal zich thuis bevinden in het gezelschap van de hemel.” Education, 123–127.